

IRSKE BAJKE

Priredio i predgovor napisao
Vilijam Batler Jejs

Ilustrovao Džek B. Jejs

Prevela s engleskog
Ivana Kolundžija

ODYSSEUS

IRISH FAIRY TALES

Edited with an introduction by W.B. Yeats

Illustrated by Jack B. Yeats

T. Fisher Unwin, London, 1892.

Copyright © Odysseus, 2020.

Ova publikacija u celini ili u delovima ne sme se umnožavati, prešampavati niti prenositi u bilo kojoj formi ili bilo kojim sredstvom, bez dozvole izdavača.

Ilustracija na koricama Artur Rekam (1867–1939)

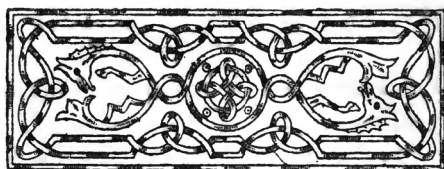
IRske BAJKE

KUDA MOJE KNJIGE IDU

Sve reči koje prikupim,
I sve reči koje napišem,
Moraju svoja neumorna krila da rašire,
I nikada u svom letu da ne predahnu,
Dok ne stignu tamo gde je tvoje tužno, tužno srce,
I pevaju za tebe u noći,
Još dalje od voda koje teku,
Olujom pomračenih il' zvezdama obasjanih.

V. B. Jejts
London, januar 1892. godine

SADRŽAJ

IRSKI PRIPOVEDAČ	1
V. B. Jejts	
NAPOMENA.	7

VILE ZEMLJE I VILE VODE

MESTO GDE VILE PLEŠU	11
Vilijam Karlton	
PREDILJE SUPARNICE.	13
Vilijam Karlton	
MLADI GAJDAŠ.	23
Krofton Kroker	
VILINSKA ČAROLIJA	33
pripovedač Majkl Hart, zabeležio V. B. Jejts	
TAJG SA REKE LI	37
Krofton Kroker	
VILINSKI HRT	47
DAMA OD GOLERASA	53

IRSKÉ BAJKY

ZLI DUSI

ĎAVOLJA VODENICA 65

Samjuel Laver

FERGUS O'MARA I DEMONI VAZDUHA . 75

Dr P. V. Džojs

ČOVEK KOJI NIJE ZNAO ZA STRAH 83

preveo sa irskog-gelskog Daglas Hajd

MAČKE

ŠENHAN BARD I KRALJ MAČAKA 95

Ledi Vajld

OUNI I OUNI-NA-PIK 101

Džerald Griffin

KRALJEVI I RATNICI

KUHULINOVO VITEŠTVO 123

Stendiš O'Grejdi

MALI TKAČ IZ DULIK GEJTA 129

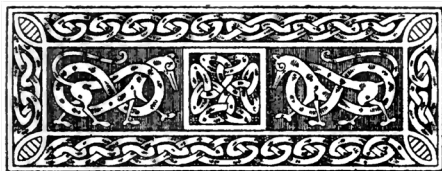
Samjuel Laver

APENDIKS

KLASIFIKACIJA IRSKIH VILA

I VILENJAKA 145

IZVORI IRSKOG FOLKLORA 155

PREDGOVOR

IRSKI PRIPOVEDAČ

CESTO SE kolebam kada kažem da irski seljaci i dalje veruju u vile. Ljudi misle da ja samo pokušavam da vratim malo tog starog, mrtvog, prelepog sveta romantike u ovaj vek velikih mašina i mašinskih predilica. Sva je prilika da su brujanje točkova i klepet štamparskih presa, da ne pominjemo predavače u crnim kaputima i s kupastim čašama vode, oterali kraljevstvo goblina i učinili da utihnu stopala malenih plesača.

Stara Bidi Hart, u svakom slučaju, ne misli tako. Naša „najnovija“ mišljenja se nikad nisu čula pod njenim smeđim slamnatim krovom, prekrivenim busenima žednjaka. Nije to bilo baš tako davno kada sam sedeo pored ognjišta u kome je goreo treset*, jeo palačinke u njenoj kućici na obronku

* Treset je, kao vrsta uglja, gorivo čije je korišćenje vrlo specifično za Irsku. (Prim. prev.)

Benbalbena i raspitivao se za njene prijatelje, vile i vilenjake, koji su naseljavali zeleno brdo obraslo glogom, tamo gore iza kuće. Kako je samo čvrsto ona verovala u njih! Koliko jako se plašila da ih slučajno ne uvredi! Dugo vremena mi ne bi odgovorila nikako osim: „Ja uvek gledam svoja posla, a oni svoja.“ Ipak, malo razgovora o mom pradedi, koji je ceo svoj vek proživeo dole u dolini, i još nekoliko reči da je podsete kako sam ja kada mi je bilo sedam-osam godina često provodio vreme pod njenim krovom, razvezali bi joj jezik. Bilo bi manje opasno, u svakom slučaju, da meni govori o vilama, nego da o njima govori tamo nekoj *bulument*i, kako je ona prezrivo nazivala engleske turiste, jer ja sam ipak živeo u senkama njihovih brda. Pa opet, nikada nije zaboravljala da me podseti da nakon što završimo razgovor o njima, obavezno kažemo „Bog ih blagoslovio, u četvrtak“ (ako bi to bio taj dan), i na taj način se zaštitimo od njihovog nezadovoljstva, za slučaj da su ljuti što smo ih pominjali, jer oni naprosto vole da žive i plešu tako da ih ljudi ne primete.

Kada bi jednom počela, nastavila bi da govori sasvim slobodno, a njeno lice bi sijalo nad svetlošću vatre kad bi se nagnula nad tiganj ili prodžarala treset, i pričala bi kako je neka tamo oteta u blizini sela Koloni i kako je bila primorana da živi među „gospodom“, kako je, iz ljubaznosti, nazivala vile i vilenjake, i kako, kada se vratila, nije imala prste na nogama, jer su joj otpali od

plesanja; i kako je, koji mesec pre nego što sam ja došao, neka druga oteta iz susednog sela Grejndž i bila primorana da bude dadilja detetu vilinske kraljice. Njene novosti o tim bićima uvek su bile vrlo precizne i detaljne, kao da je opisivala neke sasvim obične okolnosti: poslednji vašar, ili igranku kod Rosovih prošle godine, kada je momak koji je najbolje igrao dobio bocu viskija, a cura koja je najlepše plesala kolač uvezan mašnom. Za nju su ta bića – ljudi, ne toliko drugačiji od nje, samo bolji i finiji u svakom smislu. Oni imaju najlepše dnevne sobe, rekla bi ona, kako meni reče jednom jedan starac. Nakitila bi opise svim rečima kojih bi se setila o divoti, mada to i nije bilo teško, jer je njena mašta bila zaista bujna. Ono što nama i ne izgleda predivno njoj jeste, tamo, pod njenim drvenim gredama i slamnatom tavanicom sa okrečenim platnom, gde je sve tako prosto i jednostavno. Mi imamo slike i knjige da nam pomognu da zamislimo veličanstveni vilinski svet prepun zlata i srebra, kruna i božanstvenih draperija; a ona ima samo tu malu sliku Svetog Patrika iznad ognjišta, šareno posuđe na komodi i list sa baladama što ga je njena mlada ćerka gurnula iza kamenog psa na polici iznad kamina. Da li je, onda, čudno što njene vile nemaju natprirodne odlike kakve imaju vile koje smo vi i ja navikli da viđamo u slikovnicama i o kojima smo čitali u knjigama? Ona će vam pričati o seljacima koji su sreli vilinsku kavalkadu i mislili da su to

tek seljani kao što su oni sami, dok nisu nestali u noći; i o predivnim vilinskim palatama za koje se, dok se nisu istopile, mislilo da su letnjikovci bogate gospode.

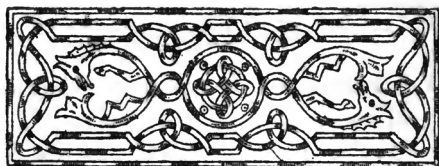
Njena predstava samog raja bila je isto toliko jednostavna, i ona bi bila gotovo jednako naivna kada bi se povela reč o njegovim istaknutim likovima, kao što je to bila pobožna pralja iz Klondalkina, koja je rekla jednom mom prijatelju da joj se ukazao Sveti Josif, i da je imao „lepu, sjajnu kapu na glavi i košulju koja nije štirhana na ovome svetu“. Sa time bi pomešala i neke starinske stihove jer, ipak, čitav je svet razlike između Benbalbena i dablinizovanog Klondalkina.

Raj i vilinska zemlja – u njih je Bidi utkala sve svoje snove o veličanstvenosti, i njima stremi njena duša – prvome iz ljubavi i nade, a drugome iz ljubavi i straha – dan za danom i godinu za godinom; sveci i anđeli, vile i veštice, ukleti glog i sveti bunari, njoj su ono što su vama i meni knjige, i predstave, i slike. Oni su zaista mnogo više; jer previše nas odrasta u dosadne i obične ljude, a njeno srce je uvek puno muzike. „Stojim ja tako na vratima“, reče ona meni jednog lepog dana, „gleдам u planinu i razmišljam o dobroti Gospoda“; a kada priča o vilama, čujem prizvuk nežnosti u njenom glasu. Ona ih voli jer su uvek mlade, uvek se zabavljaju, uvek su daleko od starosti koja se nadvija nad njom i ispunjava joj kosti bolom, a osim toga i zato što toliko podsećaju na malu decu.

PREDGOVOR

Da li zaista mislite da bi irski seljak bio toliko ispunjen poezijom da nema vila? Mislite li da bi devojke iz Donegala, kada idu u unutrašnjost da rade, kleknule, kao što imaju običaj, i svojim usnama poljubile more, da im predivne legende i fantastične tužne priče nisu utkale to more i kopno u srca? Zar stvarno mislite da bi stari ljudi prihvatili život sa toliko radosti, i sebi u bradu izgovarali izreku: „Nije jezeru labud teret, niti konju uzde, niti čoveku duša koja je u njemu“, da mnoštvo duhova nije tu, pored njih?

U Klondalkinu,
Jul, 1891. godine

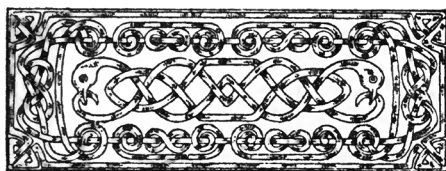
NAPOMENA

MORAM DA zahvalim leđi Vajld za dozvolu da ovde uvrstim priču „Šenhan bard“, iz njenih *Starih legendi Irske* (Vord i Dauni), najpoetičnije i najobimnije zbirke irskog folklora koja je do sada objavljena; gospodinu Stendišu O'Grejdiju za dozvolu da uvrstim „Kuhulinovo viteštvo“ iz epske proze koju je neobično nazvao *Istorija Irske, Herojski period*; profesoru Džojosu za njegovog „Fergusu O'Maru i demone vazduha“; i gospodinu Daglasu Hajdu za njegovu neobjavljenu priču „Čovek koji nije znao za strah“.

Nisam uvrstio nijednu priču koja se već pojavila u mojoj knjizi *Vilinske i narodne priče irskih seljaka* (serija *Kamelot*).

Verujem da ova dva toma čine jednu vrlo reprezentativnu zbirku irskih narodnih priča.

VILE ZEMLJE I VILE VODE

MESTO GDE VILE PLEŠU

VILIJAM KARLTON

LENTI MEKLASKI se oženio i, dabome, neophodno je bilo da njegova nevesta ima kuću u kojoj bi živela. E sad, Lenti je uzeo malo zemlje, oko šest ari, ali, pošto na njoj nije bilo kuće, odlučio je da je sagradi, a kako bi bila što udobnija, odabrao je za mesto gradnje jedan od onih prelepih zelenih krugova koji bi trebalo da predstavljaju igralište vila. Lentija su upozorili na to; ali kako je bio veoma tvrdoglav čovek i ne baš strašljiv, rekao je da ne bi menjao tako prijatno mesto za kuću ni da udovolji svim vilama Evrope. Prema tome, nastavio je s gradnjom i veoma uredno je i završio; a kako je u tim slučajevima uobičajeno da se pozovu prijatelji i komšije na useljenje, Lenti, koji je ženu doveo kući tokom dana, u skladu sa ovim dobrim, starim običajem, našao je violinistu i doneo mnogo viskija, i uveče napravio igranku za one koji su došli da

ga posete. Sve ovo je proticalo izuzetno dobro i zabava i veselje su tekli živahno, kada se, nakon što je pala noć, začu buka nalik na rušenje i izvlačenje rebara i greda s vrha kuće. Okupljeni ljudi su slušali i, bez sumnje, ništa drugo se nije moglo čuti osim rušenja, i izvlačenja, i vuče, i zadihano-sti, kao da hiljadu malih ljudi ruši krov.

„Dođite“, rekao je glas zapovednim tonom, „radite svom snagom: znate da moramo da srušimo Lentijevu kuću pre ponoći.“

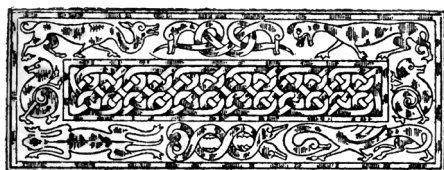
Ovo je bilo neprijatno saznanje za Lentija, koji je, shvativši da s takvim neprijateljima ne može da se nosi, izašao napolje i ovako im se obratio:

„Gospodo, ponizno umoljavam za vaš oprost za gradit na mestu koje pripada vama; ali ako biste bili ljubazni da me ostavite na miru večeras, ja ću početi da rušim kuću sutra ujutro.“

Nakon ovoga usledio je žamor nalik na tapšanje hiljadu malih ruku, i uzvik: „Bravo, Lenti! Gradi na pola puta između dva bela gloga iznad puteljka“, i pošto se čuo još jedan lak uzbuđen uzvik, onako od srca, nastala je užurbana buka, a onda se više nisu čuli.

Ipak, priča se ne završava ovde; kada je kopao temelje svoje nove kuće, Lenti je našao *kam** pun zlata; i tako je, time što je vilama ostavio njihovo mesto za ples, on postao bogatiji nego što bi ikada bio da ih uopšte nije sreo.

* Metalni sud u koji su seljaci stavljali sveće za noćno svetlo. (Prim. prir.)

PREDILJE SUPARNICE

VILIJAM KARLTON

NA SEVERU Irske, u kućama seljaka održavaju se skupovi predilja na kojima se sastaju neudate devojke, i ta se okupljanja nazivaju *kemp* (prelo). Svaka mlada devojka koja je stekla ugled brze i vešte predilje dolazi u kuću gde se prelo održava, najčešće oko sat vremena pre svitanja, a prati je njen dragi ili neki rođak, koji joj nosi kolovrat i bezbedno je vodi kroz polja ili je prati putem, u zavisnosti od slučaja. Prelo je jedan zaista veseo i radostan prizor, a takođe i nešto što treba da služi negovanju vrednoće, pristojnosti i poštenja. Retko šta bi moglo biti radosnije i prijatnije nego kada se u daljini, razbijajući tišinu jutra, čuju veseli glasovi mnoštva devojaka bilo kroz smeh ili pesmu, brujanje točkova kolovrata – a pomalo i zaista razdražujuća, gromoglasna buka dok se proveravaju kalemovi, i glasovi onih koji ih proveravaju,

dok bučno objavljuju ishod, zajedno sa imenom devojke i količinom koju je isprela do tog trenutka; jer takmičenje obično započinje dva ili tri sata pre jutra. Ovaj vedri duh podstiče i ples – kojim se, uzgred budi rečeno, svako prelo završava; a kada se proglasi pobednica, na nju se gleda kao na kraljicu događaja i prema njoj se odnosi s dužnim poštovanjem.

Ali, da se vratimo našoj priči. Svi su znali da je Šon Bjui Makgaveran najuredniji i najvaspitaniji momak, a uz to i najvredniji u celoj parohiji Fag-a-Bala. Teško bi se našao mladi momak koji je bolje umeo da rukuje mlatilom, lopatom ili srpom, ili koji bi sve što radi radio poštenije ili savesnije. Osim toga, on je bio lep, dobro građen, zgodan mladić kakav se samo mogao poželeti; a isto tako, sve je ukazivalo da možda lepe devojke nisu bile spremne da se otimaju o njega. Šon je, međutim, bio pametan koliko i lep; i iako je želeo da ima ženu, nevolja je bila u tome što je hteo sposobnu, pametnu devojku, koja bi bila na glasu kao dobro vaspitana i vredna, kao što je i on sam bio. E, baš ovde je bila začkoljica; jer umesto jedne takve devojke, u kraju ih je bilo bar tuce – sve podjednako spremne i voljne da postanu njegova žena, i sve podjednako lepe. Međutim, za dve je mislio da su za trunčicu iznad ostalih; a te dve devojke, Bidi Korigan i Sali Gorman, bile su toliko izjednačene po dobroti da se za života ne bi mogao odlučiti za jednu od njih. I jedna i

druga osvojila je zvanje najbolje na prelu; a u tom trenutku su oni čije se mišljenje cenilo govorili da nijedna od njih dve ne može da nadmaši onu drugu. U celoj parohiji nije bilo druge dve devojke koje su bile više poštovane ili koje su više zasluživale da to budu; i stoga je svako za njih imao lepu reč i najlepše želje. E sada, desilo se da je Šon oćijukao i sa jednom i sa drugom; a kako nije mogao da se odluči između njih dve, mislio je da one to same urade, ako bi bilo moguće. Imajući to na umu, rekao je susedima da će prirediti prelo za taćno nedelju dana, a Bidi i Sali je posebno naglasio da se odlućio oženiti onom devojkom koja pobedi na prelu, jer je dobro znao, kao uostalom i cela parohija, da to mora biti jedna od njih dve. Devojke su se sa ovim složile i bile veoma dobro raspoložene, Bidi je rekla Sali da će ona (Sali) sigurno pobediti; a Sali je, kako ne bi bila manje ljubazna, rekla njoj to isto.

E, pa nedelja je skoro prošla, i ostalo je samo dva dana do prela, kad oko tri sata u kuću starog Pedija Korigana ušeta mala žena u cipelama s visokim potpeticama i kratkom crvenom ogrtaću. U tom trenutku u kući nije bilo nikoga osim Bidi, koja je ustala, donela stolicu i stavila je pored ognjišta, pa ponudila malu ženu u crvenom da sedne i odmori se. Ona to i uradi, i ubrzo među njima dvema zapoće živahan razgovor.

„Pa“, reće nepoznata žena, „kod Šona Bjuija Makgaverana će se održati veliko prelo?“

„Upravo tako, dobra žena“, odgovori Bidi, smešeći se i zarumenivši se pri ponovnoj pomisli na to, jer je znala da njena sopstvena sudbina od toga zavisi.

„I“, nastavi mala žena, „koja pobedi, dobija muža?“

„Jest, tako izgleda.“

„Pa, koja dobije Šona biće srećna žena, jer je on pravi primer dobrog momka.“

„To nije ništa drugo sem istina, svakako“, odgovori Bidi uzdišući, sasvim sigurno iz straha da bi ga mogla izgubiti; a zaista, mlada devojka bi mogla uzdisati iz mnogo gorih razloga. „Ali“, reče devojka menjajući temu, „delujete veoma umorno, dobra žena, i mislim da je bolje da pojedete nešto i popijete koji dobar gutljaj *binnhe ramwher* (gustog mleka) da vam olakša put.“

„Hvala mnogo, devojko“, reče žena. „Uzeću malo, ako izvol’š, i Bog nek ti dâ da toga imaš i nagodinu.“

„Nema na čemu“, reče devojka, „znate da ko dobro čini, dobrim mu se i vraća.“

„Da, dušo, ko *istinski* dobro čini.“

Ona se posluži hranom koju je Bidi postavila pred nju, i nakon obeda izgledaše okrepljeno.

„E pa sad“, kaza ona ustajući, „ti si veoma dobra devojka i uspeš li da doznaš kako mi je ime pre utorka ujutro, na dan prela, velim ti da ćeš ti pobediti i dobiti muža.“

„Pa“, reče Bidi, „ja vas nikada ranije nisam videla. Ja ne znam ko ste, niti gde živite; kako bih ikada mogla saznati kako vam je ime?“

„Nikad pre me nisi videla, to je istina“, reče starica. „I nikad me ne’š videti osim još jednom; ne budeš li znala da mi kažeš moje ime pre neg’ se prelo završi, izgubićeš sve, a to ć’ ti slomiti srce, jer ja dobro znam da voliš Šona Bjuija.“

Rekavši to ona ode, ostavivši jednu Bidi sasvim obeshrabrenu njenim rečima, jer, iskreno govoreći, ona je mnogo volela Šona, a nije imala ni tračak nade da bi mogla saznati ime male žene, i činilo se da joj mnogo šta zavisi od toga.

U skoro isto vreme tog dana, desi se da je Sali Gorman sedela sama u očevoj kući, razmišljajući o prelu, kad eto ko uđe u njenu kuću – niko drugi do naša prijateljica, mala žena u crvenom.

„Pomaže Bog, dobra ženo“, reče Sali, „na ovaj dobar dan, hvaljen Gospod!“

„Tako je“, reče žena, „dobar kakav se samo može poželeti; zaista jeste.“

„Imate li kakvih novosti sa puta?“, upita Sali.

„Jedina vest u kraju“, odgovori žena, „jeste da će prelo biti održano kod Šona Bjuija Makgaverana. Kažu da ćeš ga tada ili dobiti ili izgubiti.“

„Ne plašim se ja mnogo“, reče Sali sa puno samopouzdanja; „ali ako ga i izgubim, mogu da nađem podjednako dobrog.“

„Nije lako naći takvog“, dodade starica, „i trebalo bi da ti bude veoma drago da ga dobiješ, ako možeš.“

„Pustite sad to“, reče Sali. „Bidi je dobra devojka, to jeste; ali što se predenja tiče, nikad se nije desilo da bude bolja od mene. Što ne sednete d’ odmorite malo?“, dodade. „Možda ste umorni.“

„Možda bi trebalo da razmisliš o tome“, pomisli žena, ali ništa ne reče: „no“, dodade sama za sebe, „bolje ikad nego nikad – sedeću ovde još malo, dok ne vidim malo bolje kakva je.“

Ona sede i započe priču o raznim stvarima, o kakvim mlade žene obično pričaju. Pričale su tako oko pola sata, a zatim ona ustade i, uzimajući svoj mali štap, oprosti se sa Sali i ode svojim putem. Kada je malo odmakla od kuće, okrenu se i ne izdrža da ne kaže, onako sama za sebe:

„Pristojna i pametna,
Ali srca ledena,
Uredna i čista,
Al’ od mesa ništa.“

Jadna Bidi je sprovela sve moguće istrage u vezi sa staricom, ali bezuspešno. Ni jedna jedina osoba sa kojom je razgovarala nikada je nije videla niti je čula za sličnu ženu. Obuzela ju je malodušnost, i počela je da gubi nadu, jer bez sumnje, kada bi propustila priliku da dobije Šona, to bi za nju značilo mnogo dana ispunjenih tugom. Znala je da nikada ne bi mogla da nađe nekoga kao što je on, ili bar nekoga koga bi volela kao njega. Napokon, došao je dan prela, a sa njime i

sve lepe devojke iz susedstva dođoše kod Šona Bjuja. Među ostalima i njih dve, između kojih se odlučivalo koja će ga osvojiti; bile su najlepše dve devojke nadaleko i svako im se divio. I zaista, bilo je to radosno i veselo mesto, s mnogo lakog smeha i slatkog pevanja koje je tog dana odzvanjalo s lepih usana. Bidi i Sali, kao što su svi i očekivali, bile su daleko ispred svih ostalih, ali toliko ujednačene u svom pređenju, da procenjivači ni za milion godina ne bi mogli oceniti koja je od njih dve bolja. Ova dva lepa bića bila su rame uz rame, glava uz glavu, i svi su na tom prelu bili strašno nestrpljivi i umirali su od znatiželje da saznaju koja će uspeti.

Prošlo je bezmalo pola dana, a i dalje nije bilo razlike među njima dvema; kad odjednom, na iznenađenje i žalost svih prisutnih, krilca na Bidinom kolovratu pukoše na dva dela, i time se, činilo se, nadmetanje završilo u korist njene suparnice. So na ranu dosipalo joj je to što i dalje nije imala pojma o imenu male žene u crvenom. Šta se moglo učiniti? Sve što je moglo, učinjeno je. Njen brat, dečak od oko četrnaest godina, bio je sasvim slučajno tu kada se nezgoda desila, jer su ga otac i majka poslali da im donese vesti o toku nadmetanja između dve predilje. Džoni Korigan je odmah poslat da najbrže što može ode do Done-la Mekaskera, majstora za kolovrate, i donese popravljena krilca, jer to je bila Bidina poslednja, mada malo verovatna, prilika. Džonijeva želja

da njegova sestra pobedi u nadmetanju bila je, naravno, ogromna, i stoga je, kako ne bi gubio vreme, zapucao preko čistine, prolazeći kroz, ili bolje reći veoma blizu, polja Kilruden, mesta koje je bilo poznato kao sastajalište vila. Koliko se samo iznenadio kada je, prolazeći pored drveta belog gloga, začuo ženski glas kako, uz zvuke kolovrata, peva sledeće reči:

„U ovome gradu devojka jedna, moje ime ne zna;
A Istana Stupić – Istana Stupić zovem se ja.“

„U ovom gradu postoji devojka“, reče dečak, „koja je na velikoj mucu jer je polomila krilca na kolovratu i izgubila muža. Ja sad odo' kod Donela Mekaskera da ih popravi.“

„Kako se zove ta devojka?“, reče žena u crvenom.
„Bidi Korigan.“

Mala žena odmah skinu deo sa svog kolovrata i dade ga dečaku da ga odnese svojoj sestri, kako ne bi jurio kod Donela Mekaskera.

„Nemaš vremena za gubljenje“, dodade, „zato trči nazad i daj joj ovo; ali nemoj joj reći kako si ga dobio i, iznad svega, nikako ne reci da ti ga je Istana Stupić dala.“

Momak se vratio, i nakon što je dao krilca svojoj sestri, naravno, reče da joj je deo poslala mala žena u crvenom po imenu Istana Stupić. Bidine oči se napuniše suzama radosnicama, jer je znala da je Istana Stupić ime starice, a pošto je to saznala,

osećala je da će se nešto lepo desiti. Nastavila je da prede, i nikada niko nije video ljudske prste da takvom brzinom spuštaju pređu. Celo prelo je bilo zapanjeno količinom koja je stalno punila njen kalem. Raspoloženje njenih prijatelja poče da raste, a onih sa Saline strane da opada, jer je iz sata u sat Bidi brzo sustizala svoju suparnicu, koja je sada, ako je to uopšte moguće, prela dvostrukom brzinom, videvši da je Bidi sustiže. Nakon nekog vremena, opet su bile izjednačene, i upravo u tom trenutku uđe njena prijateljica, mala žena u crvenom, i upita glasno: „Ima li neko na ovom prelu ko zna moje ime?“ Tri puta je postavila ovo pitanje pre nego što je Bidi skupila hrabrost da joj odgovori. Napokon reče:

„U ovome gradu devojka jedna, tvoje ime zna;
A Istana Stupić – Istana Stupić, ti si ta.“

„Jest tako“, reče starica, „upravo tako; i neka to ime bude vodilja tebi i tvom mužu kroz život. Stupajte zajedno postojano, i neka vaši koraci budu isti; zastajte malo; uvek nastavljajte napred; i nikada nećeš zažaliti zbog dana kada si upoznala Istanu Stupić.“

Nije potrebno da dodamo da je Bidi bila najbolja na prelu i dobila muža, i da su ona i Šon živeli dugo i srećno zajedno; i možemo samo poželeti, dragi čitaoc, da i mi živimo tako dugo i srećno.